

Niels smilte lettet, strakte derpaa med en minutlang Gaben sin plumpe Krop og gik ud i Stalden.

II.

Da Emanuel — i Hosesokker — kom ind i Stuen og fik Øje paa Hansine, der sad i sin Armstol, med et Lerfad i Skødet, og bælgede Ærter, forvandlede som ved et Ryk det ophidsede Udtryk i hans Ansigt.

„Naa, her sidder du, min Ven!“ sagde han og nikkede til hende med et Smil, hvorpaa han strax gik ind i Sovekammeret.

Lidt efter kom han ud derfra i sin graa Frakke og med Blanklædersstøvler, i Færd med at binde det rødbrogede Halstørklæde, som han altid bar i Stedet for Flip.

„Skal du bort?“ spurgte Hansine.

„Ja, jeg bliver desværre nødt til det. Jeg maa ud til Mosekærshusene. Der er igen noget Vrøvl med, at Folkene derude ikke vil tage Arbejde. Og nu, netop i Høstens Tid, gaar saadan noget dog virkelig ikke an.“